

И. Мещ

- Търговия, - отговори търговецът предпазливо.

- Като е търговия, защо не даде на детето пари, та да си върви, ами го мъчиш? - кротко попита Ведбал.

- Нямам сметка, - завика вехтощарят така, като чели го бяхме нападнали.

Тогава Ведбал бръкна в джеба си и даде на детето шепа монети.

- За да се отървет от този панаирджия, - каза той, като сочеше търговеца.

- Защо ще я разпитвам, - казваше отсетне Ведбал. - Когато срещнеш ранен, има ли нужда да го разпитваш, как, къде, кой го е ранил, та чак тогава да го превържеш? Явно, момичето е било пратено от майка си, от глада, от нищетата, да вземе някоя пара срещу вехторията. Малко се разбъркват нашите планове, ама...

Обърнахме го на смях. После се отбихме в една бозаджийница и похарчихме остатъка. Тук Ведбал извади хартичка и написа нещо. Гие с Колю лакомо надникнахме.

- Записвам си всичко, което ми хрумне. Инак забравям. Ще искам да напиша нещо за това дете в Бит-пазар, за този "Исус между търговците"... Като запиша дума-две, после ще си спомня темата. От това наше посещение в пазара сума нещо ще падне за писане. И никой няма да може да каже, че е изсмукано от прастите. Имам свидетели, нас. "Али сме "тримата мускетари"?"

Правеше впечатление, че още в тази ранна възраст Измирлиев говореше с лекота за книги, автори, цитирате, сочеше примери из книги. Кога беше успял да прочете толкова? Като стана дума за това, оказа се, че обичал да чете при всяка свободна минута. За жалост, в живота на този човек свободните минути не бяха много. И все пак...

- Като се умора да пише, - чета; като се умора да чета, - пиша.

- Ти само сменяваш едната работа с друга. Кога си почиваш?

- Когато спя. Но, знаете ли, че и на сън ми идват рими... Страх ме е да не започна да мисля в рими, като Даскалът.

/ "Даскалът" - Димитър Годоров - беше известен софийски вестникопродавец, наистина даскал - някогашен селски даскал. Тромав, прегърбен; със стъпки, които съединяваха върховете на краката му, той обикаляше от заведение в заведение и натрапваше стари чужди вестници. Купуваха му ги повече, за да му помогнат, а той си помагаше с ефтини римувани остроумия: "Защо ти е брадата, като я нямам главата?" У него нямаше израз без рима, та макар и най-нескопосаната. Безсърдечни или лекомислени клиенти на заведенията, насърчаваша в него манията на поет, кичеха го с тенекиени ордени и си правеха плоски